

Rapparnas rappare Nas under en konsert i Prag för några dagar sedan. I kväll spelar han på Annexet i Stockholm.

FOTO: RADOVAN JELEN

Yo Nas – du fick möta Jonas

FOTO: OJEN ANTER

Rapparen Nas är Jonas Hassen Khemiris stora hjälte. I helgen reste författaren till Prag för att träffa sin idol bakom scenen. Här berättar han om det som skulle bli hans livs möte.

JAG HAR EN TYDLIG BILD av hur det ska bli: Nas och jag som sitter i ett flashigt skivbolagsrum i Prag. Champagne, tryffel och skalade vindruvor på det kilometerlånga blankbordet. Vi kan inte sluta prata med varandra. Timme efter timme sitter vi där och jämför musikminnen, favoritrim och älsklingslåtar. Vi byter mejladresser och lovar att hålla kontakten. Innan vi skils åt så insisterar han på att signera min gamla "Illmatic"-skiva. Han skriver typ: "To Jonas. Don't stop writing."

Och allt börjar så bra. Jag landar i Prag för att gå på Rock The Bells Europapremiär, hiphopturnén som kommer till Stockholm i kväll. Nas presskontakt har lovat att ringa när det är dags för intervju. Men inget samtal kommer. Supernatural, Pharoahe Monch, EPMD, De La Soul och Pharcyde byter av varandra på scenen. Medan jag kollar mobilen två gånger i minuten. Fortfarande inget samtal.

Vid midnatt går Nas på scenen och jag inser att det är kört. På 55 minuter går han igenom sin

fantastiska låtkatalog. Vi struntar i att han är alldeles för hes. Vi skiter i att han kommer av sig i andra versen till "Made you look". Vi förlåter till och med att han bara spelar en vers eller ibland bara 30 sekunder av låtar som förtjänar att rewindas och spelas två gånger om. Det här är ju Nas. Rapparnas rappare. Konserten tar slut och jag ska precis åka tillbaka till hotellet när presskontakten äntligen ringer. Nas är redo för intervju.

Klockan är halv två när jag kommer in i det lilla backstagerummet med den blommönstrade soffan där Nas, hans fru Kelis och en gigantiskt stor livvakt väntar. En ensam champagneflaska på bordet, plockmat på pappallriker, en kyl som surrar i hörnet och lukt av omklädningsrum och weed.

Jonas Hassen Khemiri: Jag vill börja med att berätta jag inte är någon riktig journalist. Jag är författare

och hitskickad eftersom du har inspirerat mitt skrivande.

Nas: Tack.

JHK: Jag antar att vi inte har så mycket tid på oss?

Den gigantiskt stora livvakten nickar bestämt och lämnar rummet.

JHK: Dina låtar har följt mig hela livet. Jag började skriva till "One love". Jag skrev klart min andra roman till "My will". Nyligen så gifte sig två vänner och på väg från bröllopet lyssnade vi förstås på din låt "Getting married".

Nas: Oh wow.

JHK: Sedan gav vi dem ringar med ett ingraverat låtцитat: "Say goodbye to the gigolo."

Kelis skrattar.

JHK: Ledsen om det här får mig att låta som en galen stalker men... Hur känns det att dina texter påverkar folk över hela världen?

Nas: Det betyder allt för mig. Men jag är liten i jämförelse med

många andra. Det är världens bästa känsla att kunna inspirera, men det finns folk som har gjort så mycket mer och inspirerat så många fler. Men jag kan ändå njuta av ögonblicket. Det är ett stort erkännande. Det ger mig en känsla av mening.

JHK: När jag lyssnar på dina texter och hör saker som, "begin like a violin, end like Leviathan", så får jag känslan av att den här raden är skriven för mig. Ingen annan. Tänker du någonsin på att vissa lyssnare inte förstår dina texter?

Nas: Man kan aldrig förklara sig tillräckligt. Det kommer alltid att finnas någon där ute som missuppfattar en. När man försöker förklara sig så slutar det oftast med motsatsen och att man gör saker och ting värre. Man måste bara skriva på och låta det hända och intala sig att någon där ute kommer att fatta. Att alla ska förstå har aldrig varit mitt mål.

JHK: I dina texter så finns det som

en konstant rörelse mellan komplexitet och enkelhet. Du lyckas referera till "Scarface", Koranen, Fox News och Thomas Hobbes utan att det känns krystat.

Nas: Samtidigt så har mina favoritlåtar de enklaste melodierna och de enklaste orden. Som Louis Armstrongs "What a wonderful world". I framtiden skulle jag vilja göra enklare skivor men som ändå har mening.

JHK: Det kanske låter lite konstigt men när jag var liten försökte jag aktivt hitta kopplingar mellan dig och mig. För att förklara kraften i dina texter. Och kanske för att inbilla mig att jag skulle kunna åstadkomma något liknande någon gång. Jag försökte till exempel intala mig att vi egentligen hette samma sak. Eftersom ditt namn är Nas. Och mitt namn är... eh... Jo... Nas.

Tystnad.

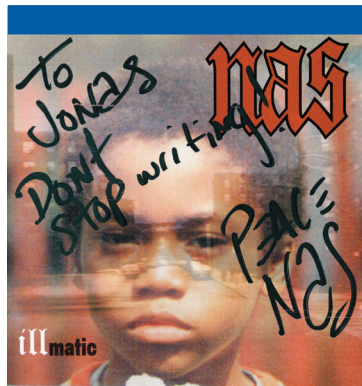
JHK: Så jag... tror... Hade du

några såna personer när du växte upp? Folk som du såg upp till på det sättet?

Nas: Absolut. Men det är annorlunda i USA eftersom... Vi är ju från olika länder med olika språk och... Oavsett hudfärg så är vi likadana. Vi är en del av samma mänskliga familj.

(Det här kanske låter alkemistiskt låtsasdjupt men du skulle inte tycka det om du kunde se Nas där han sitter uppflygen på blomsoffans armstöd med weedröken sipprande ur mungipan.)

Nas: Vi kanske kommer från olika shit, men du kan lyssna på min musik och få ut något av det eftersom vi är likadana. Det som jag snackar om är inte så avlägset. Du kanske till och med förstår mina grejer bättre än folk som växte upp runt mig, just eftersom du är på utsidan och tittar in. Ibland krävs det lite distans för att man ska se hela bilden. Du är författare och jag kan

Skaka hand med Nas på önskelistan

Jonas Hassen Khemiri, född 1978, har publicerat de rosade romanerna "Ett öga rött" (2003) och rosade "Montecore – en unik tiger" (2006).

I våras publicerades en samlingsvolymen "Invasion!" med pjäser, noveller och kåserier skrivna för "Godmorgon, världen!". I ett av kåserierna skriver han en önskelista till tomten: "Sen önskar jag mig en idolplansch med ett fotomontage där jag skakar hand med Nabokov och Nas på precis samma gång. Du vet ett sånt där skönt dubbelhandslag så här liksom med händerna i kors med båda mina idoler."

Debutfjäsen "Invasion!" kommer snart att ha premiär i Frankrike, Tyskland och Storbritannien. I höst går nya pjäsen "Fem gånger Gud" på turné med Riksteatern.

läsa din roman och relatera till dig även om jag aldrig skulle ha varit i Sverige.

Kelis: Vad skriver du för böcker?

JHK: Jag har skrivit två romaner och två pjäser. De handlar mycket om kopplingen mellan språk och makt.

Nas: Vad heter din roman?

JHK: "Montecore" heter den senaste. Den handlar bland annat om en period i Sverige när en person började skjuta människor som han uppfattade som invandrare. Han sköt elva personer på sju månader och...

Nas: Damn.

JHK: Ja, det är sjukt. Och det låter ännu sjukare när man berättar om det så här på engelska för då blir hans namn "the Laserman". Det låter lite som en superhjälte.

Den gigantiskt stora livvakten gläntar på dörren, signalerar fem minuter kvar, stänger dörren.

JHK: Visst började du skriva genom att skapa superhjältar? Jag läste något om typ the Seamonsters?

Nas: Seaman, han hette the Seaman och det var min första superhjälte.

JHK: Skulle Seaman ha vunnit över the Laserman? Vi behövde hjälp i Stockholm.

NAS: Nej, för Seaman bodde under vatten. Han var ungefär som Aquaman, har du hört talas om honom? Jag rippade allt från Aquaman och kallade honom Seaman. Samtidigt lärde jag mig mycket på att rita serier. Varför är Seaman en superhjälte? Varför är den onda bossen ond? Jag tvingades tänka ut bakgrundshistorier till karaktärerna. Jag var tvungen att tänka som... Stan Lee, förstår du hur jag menar?

Paus där jag funderar på om det är okej att erkänna att jag inte vet vem Stan Lee är.

JHK: Javisst. Stan the man. Hrm. I dina texter så finns det en extremt stark filmisk känsla. Du korsklipper mellan scener, du lyckas skapa starka visuella bilder med bara några få ord. Du har kallat dig "the Hitchcock of hiphop". Vilka filmer har inspirerat dig?

Nas ögon blir allt tröttare.

Nas: Absolut, jag får mycket inspiration från filmer. Jag har en massa favoriter... Allt från "Rocky" till... Steven Spielberg till... Stephen King. (paus) "Poltergeist". (lång paus) "Jakt på den försvunna skatten".

Den gigantiskt stora livvakten kommer in i rummet, harklar sig, suckar, lutar sig mot väggen och vägrar att gå.

JHK: En sista fråga bara. Om man tittar på din karriär så ser man att du ständigt har lyckats återuppfinna dig. Via dina rim har du blivit allt från poet till profet till pistol till symbolisk kackerlacka. I "Nas is like", så är du faktiskt hela världen i en och samma person. Vilka sidor av din personlighet väljer du att inte ta upp i dina låtar?

Den gigantiskt stora livvakten råkar luta sig mot lysknappen och plötsligt är rummet becksvalt.

JHK: Okej, jag fattar hinten, jag ska gå.

Alla skrattar utom den gigantiskt stora livvakten som visar upp ett minimalt litet leende.

Nas: Vissa saker måste jag tvinga mig att skriva ned. Och efteråt tänker jag: Damn, varför sa jag det där? Om vi skulle veta vad alla i det här rummet tänker på men inte säger, så skulle vi tycka att alla här

Rock the bells på Annexet i kväll

Nas spelar på Rock the bells-galan i Stockholm

Den amerikanska hiphopmusikern Nas är född 1973 i New York som Nasir Bin Olu Dara. Han fick ett stort genombrott med debutskivan "Illmatic" 1994. Senare rörde han sig mot ett mer kommersiellt sound, men återvände till sina konstnärliga rötter med albumet "Stillmatic" 2001.

I kväll landar den stora hiphopturnén Rock the bells på Annexet vid Globen, där Nas kommer åtföljas av artister som Supernatural, Pharoahe Monch, EPMD, De La Soul och Pharcyde.

De La Soul.

FOTO: ASAN GECROW

var ett gäng skumma motherfuckers. Men som författare så måste man släppa taget. Det som jag säger i rimmen försvinner inte. Det är evigt. Jag kommer att vara död och begraven, men mina rim kommer att överleva.

Vi byter inga mejladresser, vi kommer inte att höras igen. Men innan vi skils åt så ber jag Nas att signera min "Illmatic"-skiva. På väg ut i den gnistrigt kalla Pragnatten så ser jag att han har skrivit: "To Jonas. Don't stop writing."

JONAS HASSEN KHEMIRI
noje@dn.se

...galet, utsökt, kaotiskt och ömsint. Närmare ett gränslöst allkonstverk går inte att komma.

Peder Alton, DN

Åk till Judiska Teatern. Missa inte det här tåget.

Gunilla Brodrej, Expressen

Vad jag har längtat efter ett sådant rum.

Eric Schöldt, SR

Musik av tårar och precision.

Johanna Paulsson, DN

HÖSTEN UTSÅLD.
KÖP BILJETTER TILL VÅREN 2009.
DIFFERENT TRAINS.

av Steve Reich med Fläskkvartetten.

Tears Apart av och med Fläskkvartetten.

Regi, koncept, scenografi Pia Forsgren. Glasinstallation Ann Wählström.

Biljetter: www.ticnet.se, 08-667 90 13.

J U D I S K A T E A T E R N
WWW.JUDISKATEATERN.SE